

Jean Monnet – generál Charles de Gaulle jej pokládal za amerického agenta.

Autor: Ambrose Evans-Pritchard

Zastánci Brexitu měli být na drtivou americkou intervenci připraveni. Evropská unie je totiž od počátku americkým projektem.

Na konci 40. let minulého století byl motorem evropské integrace Washington, který ji za vlády prezidentů Trumana, Eisenhowera, Kennedyho, Johnsona a Nixona i tajně financoval.

I přes občasné neshody se USA dlouhodobě o EU (spolu s NATO) opírají coby záštitu amerických regionálních zájmů. Nikdy nešlo o aplikaci zásady „rozděl a panuj.“

Euroskeptici to z nějakého důvodu odmítají vidět a představují si, že na druhé straně Atlantiku působí na podporu britského odchodu mocné síly, které následně přivítají coby své osvoboditele.

Protibruselská hnutí ve Francii – a do menší míry i v Itálii, Německu a na skandinávské levici – vycházejí z opačné premisy, tedy že EU je v zásadě nástrojem anglosaské moci a „capitalisme sauvage“ („divoký kapitalismus, pozn. DP“).

Marine Le Penová je ostře protiamerická. Brojí proti výsadnímu postavení dolaru. Její Front National se spoléhá na peníze od ruských bank napojených na Vladimira Putina.

Ať už si o tom myslíme cokoliv, přinejmenším se chová strategicky logicky.

Schumanovu deklaraci, která nastavila tón franko-německého usmíření – a postupně vedla až k Evropskému společenství – vytvořil americký ministr zahraničí **Dean Acheson** na setkání ve Foggy Bottom. Vrchní poradce Roberta Schumana k tomu řekl: „Všechno to začalo ve Washingtonu.“

Trumanova vláda přinutila Francouze dospět bezprostředně po válce k dohodě s Německem, když dokonce na vyhoceném jednání s nepoddajnými francouzskými zástupci v září 1950 vyhrožovala odstrížením pomoci plynoucí z Marshallova plánu.

Trumanovy motivy byly očividné. Dohoda z Jalty se Sověty se rozpadala a Truman usiloval poté, co Stalin pohltil Československo a zejména když severokorejská vojska překročila 38.

rovnoběžku a zaútočila na jižní část, o vytvoření jednotné fronty k odrazení Kremlu.

V očích britských euroskeptiků nabývá postava **Jeana Monneta** ve federalistickém panteonu takřka rozměrů nadnárodního padoucha, jen nemnoho si jich ale uvědomuje, že strávil velkou část života v Americe, a za války pozoroval a naslouchal pro Franklina Roosevelta.

Generál Charles de Gaulle jej pokládal za amerického agenta, což v jistém slova smyslu skutečně byl. Jeho životopis z pera Erica Roussela odhaluje, jak hladce spolupracoval s po sobě jdoucími americkými vládami.

Tato autoritativní **tisícistránková studie** kupodivu nikdy nebyla přeložena do angličtiny, přestože jde o vůbec nejlepší dílo napsané o původu EU.

Stejně tak mnoho lidí neví o **odtajněných dokumentech** z archivů ministerstva zahraničí, které ukazují financování **Evropského hnutí** americkými zpravodajci po dlouhá desetiletí i to, jak se Američané v zákulisí usilovně snažili do integrace natlačit i Británii.

Jak po zpřístupnění pokladu **informoval** tento list, jedno memorandum z 26. 7. 1950 odhaluje kampaň na prosazování plnohodnotného evropského parlamentu. Podepsán pod ním je generál **William J. Donovan**, šéf válečného předchůdce CIA - organizace **Office of Strategic Services (OSS)**.

Jako zástěrka CIA sloužil Donovanem vedený **American Committee for a United Europe (ACUE)**. Podle dalšího dokumentu dodala organizace v roce 1958 53,5% peněz Evropského hnutí. V jeho výboru seděli i **Walter Bedell Smith** a **Allen Dulles**, ředitelé CIA v 50. letech a výběr ex-důstojníků OSS, kteří střídavě působili v CIA.

Zdroje ukazují, že Američané jednali s některými „**otci-zakladateli**“ EU jako námezdnými pomocníky a bránili jim v hledání alternativních zdrojů financí, které by je zbavily závislosti na Washingtonu.

Na tom všem není nic zvlášť podlého. USA jednaly v kontextu Studené války prozíravě: politická obnova Evropy byla jednoznačným úspěchem.

K přehmatům samozřejmě docházelo. V **memorandu datovaném 11. června 1965** doporučuje viceprezident Evropského společenství usilovat o vznik měnové unie potají a potlačovat debatu dokud „se přijetí těchto plánů nestane v podstatě nevyhnutelným.“ To bylo až přespříliš zchytralé, jak dnes vidíme na dluhové a deflační pasti a vysoké nezaměstnanosti v jižní Evropě.

Tyto dokumenty lze do jisté míry označit za dávnou historii. Ukazují, že americká „**permanentní vláda**“ [1] byla v evropském projektu velice angažována. Můžeme sice řešit, jestli Boris Johnson zašel minulý týden příliš daleko, když zmínil „**částečně keňský původ**“ Baracka Obamy, ale jeho zásadnějším problémem bylo předpokládat, že ekonomické výhrůžky amerického prezidenta mají cokoliv společného s utrpením jeho dědečka

v zajateckém táboře pro povstalce Mau Mau. Byla to zcela standardní americká zahraniční politika.

Obama shodou okolností skutečně mohl pociťovat oprávněnou zášť poté, co nedávno vyšly najevo excesy při potlačování povstání Mau Mau. Jednalo se o hanebný rozklad kázně koloniální policie, z něhož byli znechuceni i zkušení koloniální úředníci z jiných částí Afriky. Ale hlavním motivem Obamovy pozoruhodné knihy *Cesta za sny mého otce* je snaha povznést se nad dějinné křivdy.

Příznivce Brexitu může povzbudit, že uchazeč o republikánskou nominaci Ted Cruz chce post-brexitovou Británii „upřednostnit při jednání o smlouvě o volném trhu,“ ale to lze považovat spíše za součást kampaně. Pokud se snad Cruz skutečně dostane do Bílého domu, přizpůsobí se washingtonským **palmerstonovským** zásadám – ať už budou v daném momentu jakékoliv.

Amerika skutečně propadla jistým pochybnostem, když koncem 80. let ovládli směřování EU ideologičtí fanatici, kteří z ní chtěli vytvořit konkurenční velmoc s ambicemi postavit se převzít americkou roli.

Hlava evropské sekce ministerstva zahraničí v 90. letech John Kornblum říká, že pokoušet se jednat s Bruselem bylo jako noční můra: „Byl jsem z toho úplně frustrovaný. Ve vojenské, bezpečnostní a obranné oblasti naprosto nefungují.“

Kornblum souhlasí, že EU „psychologicky opustila NATO“ v momentě, kdy se pokusila zřítit vlastní strukturu vojenského velení – s pro ni tak typickou směsicí velikášství a nekompetentnosti. „Británie i Západ by na tom byli podstatně lépe, kdyby Británie nebyla v EU,“ dodal.

V amerických politických kruzích představuje tento zajímavý názor menšinový pohled. Frustrace do jisté míry polevila, když masivní východoevropské rozšíření EU v roce 2004 přineslo v podobě Polska a první vlny východoevropských zemí ansámbl atlanticistických vlád.

Jistě, není to zrovna romance – před dvěma unikl záznam telefonního hovoru, v němž vrchní americká představitelka během ukrajinské krize odbíjí Brusel lapidárním „fuck the EU.“

Přesto ale převládá náhled, že západní liberální uspořádání čelí trojímu útoku a EU je třeba podpořit – podobně jako v 19. století Británie a Francie podpořily vrávoraající Osmanskou říši – moudře, jak se ukázalo, neboť její pomalý kolaps přímo vyústil v 1. světovou válku.

Dnešní nebezpečí má podobu islamistického terorismu a řady rozvrácených států napříč Maghrebem a Levantou; vysoce militaristického párijského režimu v Moskvě, kterému brzy dojdou peníze, ale otevírá se před ním časové okno příležitosti, než se Evropa znovu vyzbrojí; a extrémně nebezpečné krize v Jihočínském moři, kdy tlak Pekingu na soustavu amerických spojenců eskaluje každým dnem.

DÉLSKÝ POTÁPEČ

Hrozba představovaná Ruskem a Čínou je pochopitelně propojená. Vladimir Putin by pravděpodobně – pesimisté pak mají jistotu – využil roztržky v Pacifiku k dobrodružství v Evropě. Proto v očích Washingtonu, Ottawy, Canberry a těch vlád, které v zásadě vnímají Pax Americana jako pozitivum, není vhodná doba na to, aby Británie házela do už tak dosti chatrné evropské konstrukce svazek dynamitu.

Ošklivá pravda, které se musí kampaň „Leave“ (Odejít z EU) postavit je, že celý Západ vidí Brexit jako akt strategického vandalismu. Ať už je to fér či ne, musí se s touto námitkou obhájci Brexitu vypořádat. Jen málo z nich – jako Lord Owen – si plně uvědomuje rozsah problému. Většina podle všeho žila ve sladké nevědomosti, dokud minulý týden nepřiletěl do země Obama.

Podle mě by měl tábor stoupců Brexitu předložit plány na zvýšení výdajů na obranu o polovinu, na 3% HDP, což by z Británie udělalo nepopíratelně nejsilnější vojenskou mocnost v Evropě. Měli by také usilovat o bližší spolupráci s Francií v ještě těsnějším bezpečnostním spojení. Tyto kroky by přinejmenším otupily jeden z nejpádňějších argumentů „Projekt Strach.“ (Project Fear, pozn. DP)

Zastánci Brexitu by měli rázně učinit přítrž tvrzením, že vystoupení z EU je ucuknutím od globální zodpovědnosti, roztrháním **Evropské úmluvy** (té Británii vypracované mimo rámec EU; Magny Carty svobody), odstoupením od klimatické úmluvy COP21 nebo jakékoliv jiné horečnaté fantazie hnutí.

Očekávat od natolik nesourodé skupiny, vytvořené uměle okolnostmi, ucelený plán, by bylo zřejmě příliš. Přesto ale mnozí z nás příznivě nakloněných Brexitu, kteří také volají po návratu k naší suverénní samosprávné vládě a úniku ze spárů falešné a uzurpační nadvlády Evropského soudního dvora dosud neslyšeli, jak podle nich může k tomuto dojít bez masivních ztrát a způsobem odpovídajícím cti této země.

Můžete nesouhlasit s Evropou nebo USA – ale nesouhlasit s celým demokratickým světem zároveň zavání pokoušením osudu.

Poznámka:

1] V originále „Deep state,“ „stát ve státě“ – volně: vlivná složka, nepodlehající oficiálním institucím – viz úvaha Johna Robba *Past Červené královny*. Termín „permanentní vláda“ se dá rovněž charakterizovat výrazem *manažerský stát*, který charakterizovali Samuel T. Francis a Paul Gottfried jako „nepřerušovanou vládu, bez ohledu na to, která strana má parlamentní většinu“. Její „moc nezáleží na volebních výsledcích“. Více Cassandra Goldman *The Permanent Government*, A letter to the Times 20. října 2009.

Úvaha Ambrose Evans-Pritcharda *The European Union always was a CIA project, as Brexiteers discover* vyšla na stránkách britských novin The Daily Telegraph 27. dubna 2016.